

MARDUM (3) *sb n*

a jasne.

sg N mardum (1). ◊ A mardum (2).

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Zniekształcony wyraz łaciński „merda” ‘kał’ (3) : I Eden láiik nie vmiał kęfá po łácinie [...]. Pytáli go co wolífz/ lárđum czyli márdum/ Ten pytał á co to ieft [...] A kiedy fie dowiedział potym co ieft márdum/ Odwołał potym prętko *RejFig Cc6, Cc6*.*

AL